

Δεν βιάζομαι

Διήγημα του Γιάννη Φαρσάρη, με εικονογράφηση ΑΙ.

 ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δεν βιάζομαι // Διήγημα με εικόνογράφηση AI

Γιάννης Φαρσάρης

☆Οι εικόνες που συνοδεύουν το κείμενο έχουν δημιουργηθεί μέσω της εφαρμογής τεχνητής νοημοσύνης **DALL-E** που χρησιμοποιεί η μηχανή αναζήτησης **Microsoft Bing** στον ιστότοπο: www.bing.com/create

</> ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

ISBN 978-618-5444-47-1

☆Το διήγημα *Δεν βιάζομαι* προέρχεται από τη συλλογή «**Φόβος Κανέννας**» που κυκλοφόρησε σε έντυπη και ψηφιακή μορφή το 2015 από την *Ανοικτή Βιβλιοθήκη*. Κατεβάστε ελεύθερα το e-book: www.openbook.gr/fovos-kanenas

Το εικονογραφημένο διήγημα *Δεν βιάζομαι* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/) [*Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα*]

Όροι χρήσης των εικόνων (www.bing.com/new/termsofuse): Με την υποχρέωση συμμόρφωσης με την [παρούσα Σύμβαση](#), τη Σύμβαση παροχής υπηρεσιών της Microsoft και την Πολιτική περιεχομένου, μπορείτε να χρησιμοποιείτε τις Δημιουργίες εκτός των Υπηρεσιών Online, για οποιονδήποτε **νόμιμο, προσωπικό και μη εμπορικό σκοπό**.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΑΡΣΑΡΗΣ

ΔΕΝ ΒΙΑΖΟΜΑΙ

Διήγημα με εικονογράφηση τεχνητής νοημοσύνης

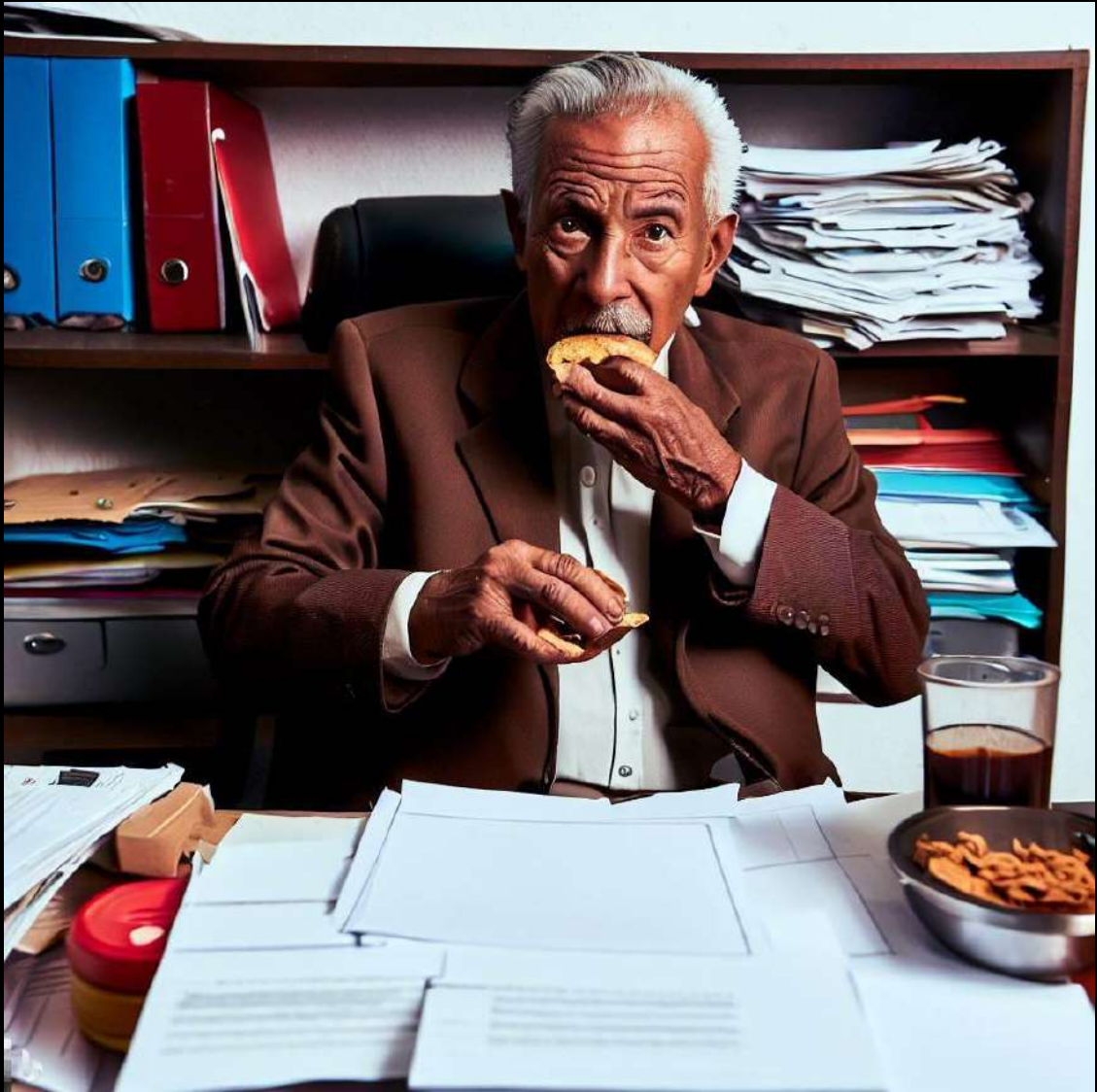
Γιάννης Φαρσάρης

 ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΔΕΝ ΒΙΑΖΟΜΑΙ

Στη γυναίκα έχω πει ότι σχολάζω τρεις και μισή, όμως ο προϊστάμενος μας αφήνει παρά τέταρτο. Δημόσια υπηρεσία, καταλαβαίνετε.

Τραγανίζω κάτι κατά τις δώδεκα για να μην πεινάω, γιατί θέλω αυτά τα σαράντα πέντε λεπτά δικά μου.

Μου αρέσει να κάνω βόλτες στην πόλη να κοιτάζω ανθρώπους.

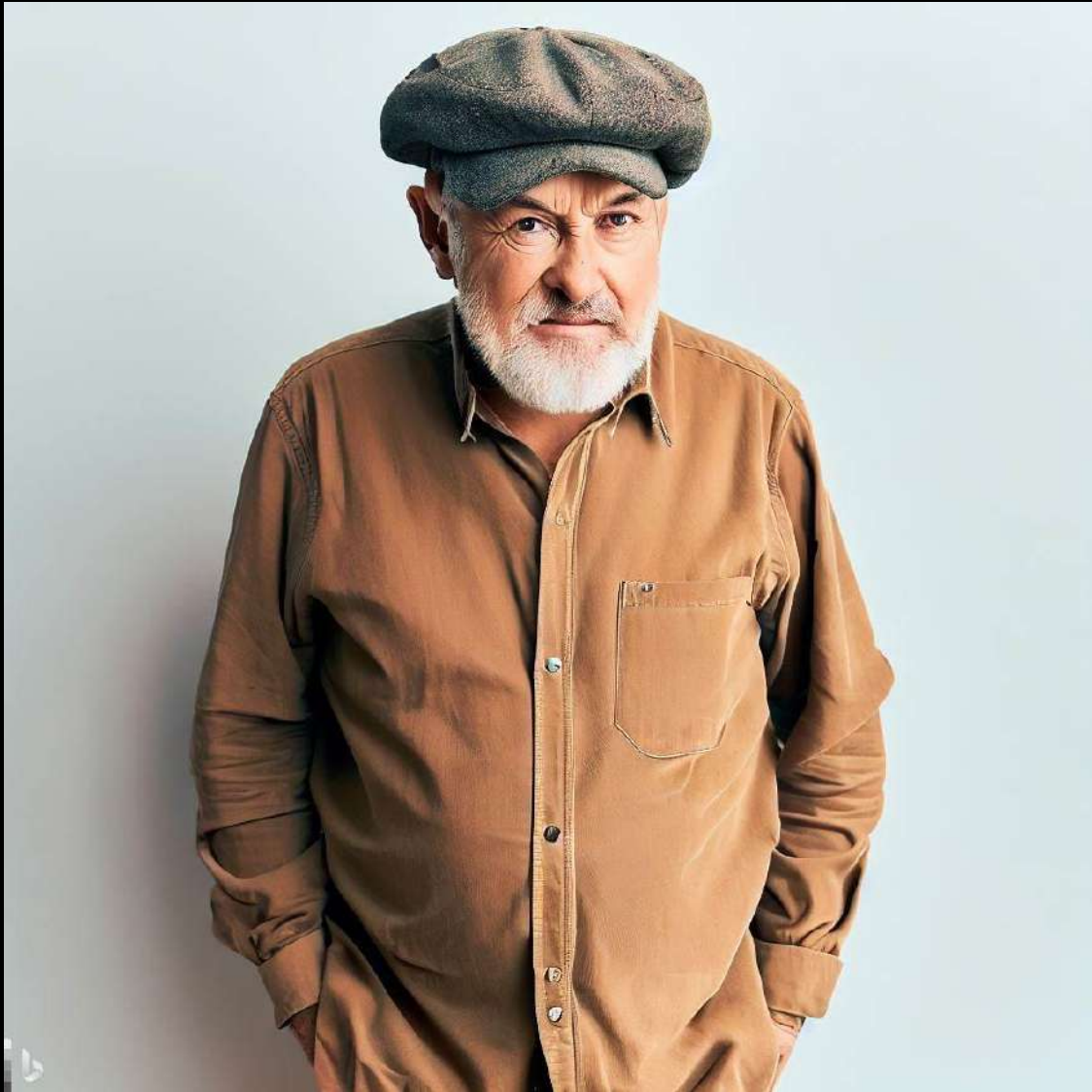
Μια φορά τη βδομάδα –συνήθως Παρασκευή– πηγαίνω από της Φωφώς. Πρέπει να 'ναι δυο χρόνια τώρα που πηγαίνω τακτικά απ' το σπίτι της. Μπουρδέλο είναι το σπίτι και τσατσά η Φωφώ, αλλά δεν το νιώθω έτσι.

Σήμερα δεν έχει κανέναν πελάτη στο σαλονάκι. Η Φωφώ κλεισμένη στο δωματιάκι της με μισάνοιχτη πόρτα διαβάζει ένα γυαλιστερό περιοδικό. «Στην ώρα σου, κύριε Φαίδωνα...» με καλωσορίζει ευδιάθετη χωρίς να σηκωθεί.

Κάθομαι σε μία από τις κόκκινες πλαστικές καρέκλες. «Πώς πάει;» τη ρωτάω. «Ψόφια», μου απαντάει. Σταυρώνω τα πόδια, βυθίζομαι στις σιέψεις μου και περιμένω.

Τρίζει η πόρτα και μπαίνει πελάτης, ένας ξερακιανός πενηντάρης με τραγιάσκα πολυφορεμένη. Με παρατηρεί διερευνητικά και κάθεται απέναντί μου. Μυρίζει ιδρωτίλα και μ' ενοχλεί.

Η Φωφώ χτυπάει το κουδουνάκι και σε λιγότερο από ένα λεπτό ακούγονται τακούνια στον διάδρομο.

Μαύρο σλιπάκι και κόκκινο διάφανο νεγλιζέ πάνω στο κατάλευκο δέρμα, ξανθά μαλλιά, ίσα που ακουμπάνε στους ώμους. Μικρά τα βυζιά και αγύμναστοι οι μηροί, αλλά η ηλικία της όχι πάνω από είκοσι πέντε. Μου ρίχνει ένα αδρό χαμόγελο μόλις με βλέπει και μετά κάνει μια στροφή μπροστά στον υποψήφιο πελάτη.

Αυτός παραξενεμένος με δείχνει με το δάχτυλο.

Κοιτάζω το ρολόι – τρεις και πέντε. «Πέρα εσύ, φίλε, δεν βιάζομαι», τον παροτρύνω χαμηλόφωνα. Σηκώνεται και κάνει νόημα πόσο; στη Φωφώ.

«Είκοσι ευρώ, είναι φρέσκο το κορίτσι», του απαντάει εκείνη γλυκερά.

Νεύει θετικά αυτός, της χουφτώνει λαιμαργα το δεξί πίσω μάγουλο
κι ο ήχος των τακουριών σβήγει στον διάδρομο.

Η Φωφώ με κοιτάζει συνωμοτικά και μετά βουτάει το δάχτυλο στη γλώσσα για να γυρίσει σελίδα.

Εεσταυρώνω τα πόδια και σηκώνομαι όρθιος να ξεμουδιάσω. Στον απέναντι τοίχο ένα καρφί ξεπροβάλλει σαν μεγάλο σπυρί, στρογγυλεμένο από τα απανωτά βαψίματα, μόνο του, χωρίς κάδρο κρεμασμένο πάνω του. Το χαϊδεύω και τα μάτια μου υγραίνονται.

Τρίξει ξανά η πόρτα και μπαίνει αλαφιασμένος ένας ψηλός μπογιατζής. Πιτσιλισμένα ρούχα, μάγουλα, μαλλιά, βλεφαρίδες, με το ζόρι είκοσι χρονών. Η Φωφώ τον τσεκάρει μηχανικά απ' τη μισάνοιχτη πόρτα. Με το που με βλέπει ο ψηλός, αμφιταλαντεύεται αν θα κάτσει ή αν θα φύγει κι εγώ τον κοιτάζω στα μάτια.

«Βιάζεσαι;» τον ρωτάω αδιάφορα.

«Μ' έστειλε το αφεντικό με το μηχανάκι να πάρω ένα κοντάρι που 'σπασε και πέρασα μήπως...» μου εξηγεί απολογητικά.

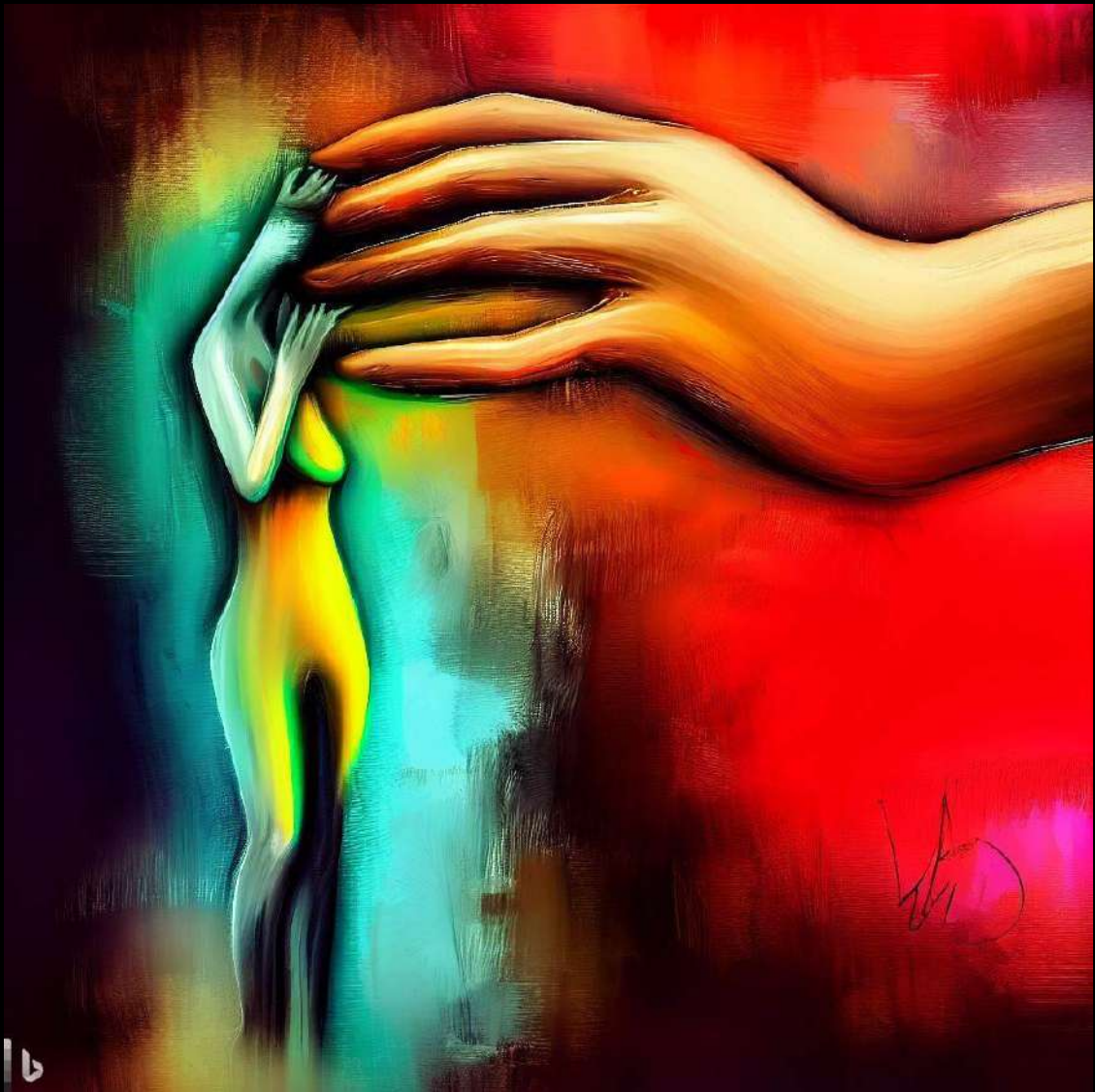

Κοιτάζω το ρολόι και δείχνει τρεις και είκοσι. «Δεν βιάζομαι, έχω χρόνο, θα μπεις εσύ πριν από μένα», του κάνω νόημα να καθίσει. Το θέλει, αλλά το σιέφτεται ο μικρός.

«Σε κάνα πεντάλεπτο το πολύ τελειώνει ο μέσα», σηκώνεται η Φωφώ απ' την καρέκλα και τον καθησυχάζει για να μην της φύγει.

Κάθεται αυτός με σκυφτό το κεφάλι, ανάβει τσιγάρο κι αρχίζει να παίζει νευρικά το δεξί πόδι. Τον παρατηρώ για μερικές στιγμές και μετά βυθίζομαι πάλι στις σκέψεις μου.

Τα βογκητά από το βάθος του διαδρόμου δυναμώνουν. Η Φωφώ μου ρίχνει μια έντονη ματιά και γυρίζει σελίδα στο περιοδικό.

Βγάζω ένα λευκό μαντίλι απ' την τσέπη του σακακιού και σκουπίζω τα μάτια μου. Η Φωφώ αρχίζει να σιγοτραγουδά.

Στις τρεις και τριάντα ακριβώς ξυπνάω σαν κουρδισμένος, φυλάω στην τσέπη το μαντίλι και πετάγομαι όρθιος. Σηκώνεται και η κυρία Φωφώ απ' την καρέκλα της και έρχεται προς το μέρος μου στο σαλονάκι.

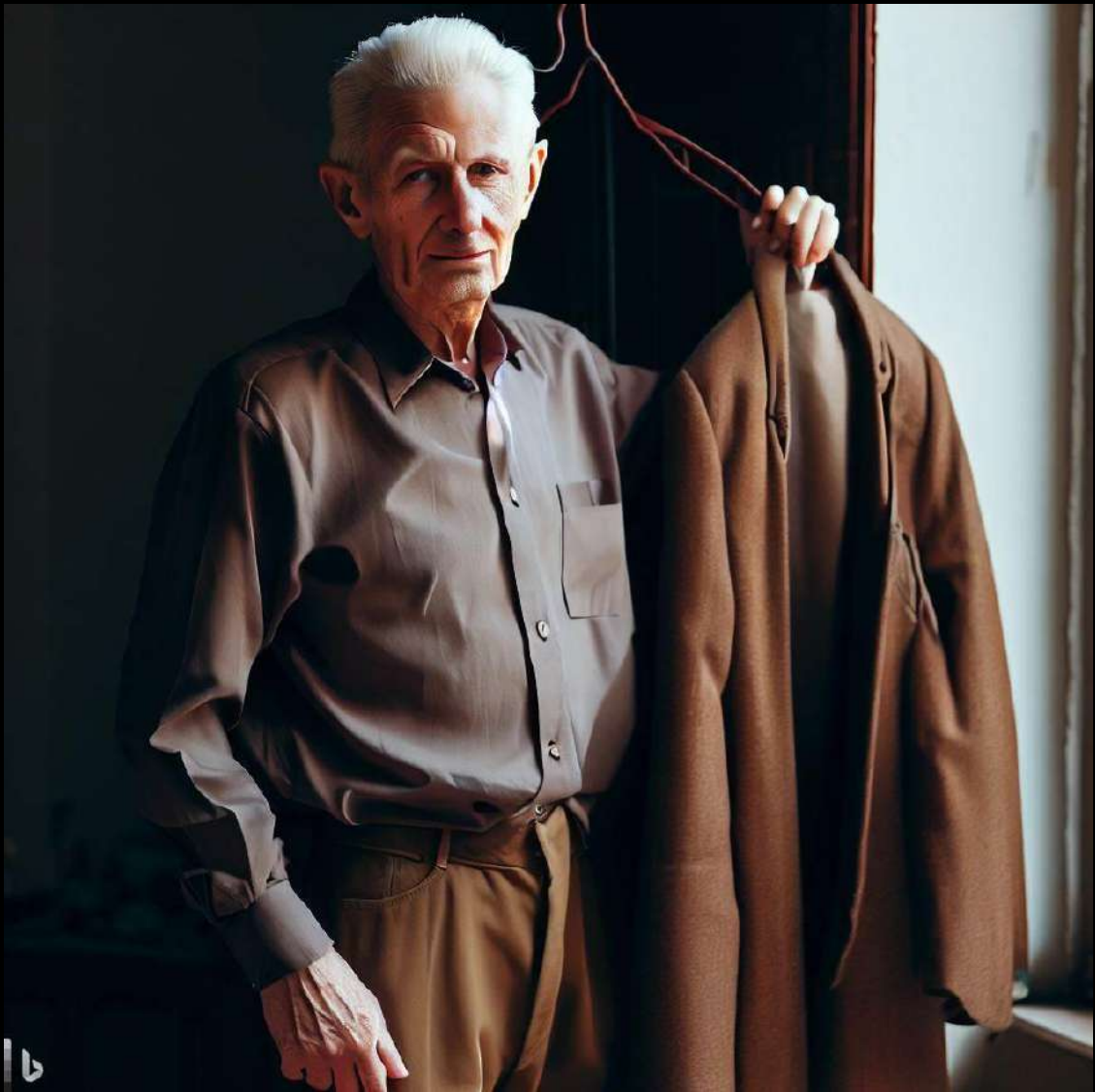
«Πέρασε η ώρα και θα 'ναι έτοιμο το φαγητό», της διευκρινίζω και τη χαιρετώ διά χειραψίας.

«Καλή όρεξη, κύριε Φαίδωνα», μου εύχεται χαμογελαστή και χώνει στην τσέπη το διπλωμένο εικοσάευρο που της έκρυφα στην παλάμη.

Ο μπογιατζής αντιλαμβάνεται την κίνηση και με κοιτάζει παραξενεμένος. Η πόρτα στο βάθος του διαδρόμου ανοίγει κι ακούγονται βήματα.

Βγαίνω στον δρόμο με τα κορναρίσματα και βαδίζω για το σπίτι.
Επτά λεπτά ακριβώς περπάτημα. Έχω αρχίσει να πεινάω.

Ξειλειδώνω την πόρτα, κρεμάω το σακάκι μου στον καλόγερο και φωνάζω: «Ηρθα, Μαρίνα μου», να μ' ακούσει.

Πηγαίνω στο μπάνιο να πλύνω χέρια και πρόσωπο και μετά κατευθείαν στην κουζίνα γιατί πεινάω.

Το φαγητό στο τραπέζι, με περιμένει. Παρασκευή σήμερα κι έχει μοσχάρι γιουβέτσι. Και μια λεμονάδα στυμμένη, όπως κάθε μέρα.

Στη γυναίκα έχω πει ότι σχολάω τρεις και μισή, αλλά ο προϊστάμενος μας αφήνει παρά τέταρτο. Κάθομαι στο τραπέζι και βάζω την πετσέτα στον λαιμό. Πίνω μια γουλιά λεμονάδα και δοκιμάζω λίγο κριθαράκι. Δεν έρχομαι όμως κατευθείαν στο σπίτι απ' το γραφείο, γιατί θέλω αυτά τα σαράντα πέντε λεπτά δικά μου. Πεντανόστιμο το κριθαράκι, αλλά παγωμένο. Πάνε δυο χρόνια τώρα που έχασα τη Μαρίνα μου, καταλαβαίνετε.

Κάθε Παρασκευή περνάω από το σπίτι που 'χαμε πρωτονοικιάσει όταν παντρευτήκαμε. Το καρφί στον τοίχο του σαλονιού έχει στρογγυλέψει σαν σπυρί απ' τα απανωτά βαψίματα. Και από την κρεβατοκάμαρα, στο βάθος του διαδρόμου, ακούγονται ακόμα βογιητά.

Γιάννης Φαρσάρης

Φωτογράφιση:
Γιώργος Καηλάκης
στο
Μουσείο
Νίκου Καζαντζάκη

Ο **Γιάννης Φαρσάρης** ασχολείται ενεργά με τα Ψηφιακά Κοινά και την ελευθερία του Διαδικτύου.

Γεννήθηκε το 1973 στην Ιεράπετρα Κρήτης. Σπούδασε Επιστήμη Υπολογιστών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, Εκπαίδευση Ενηλίκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο και θεατρική γραφή στο Εργαστήρι Πυροδότησης του Θεάτρου Πορεία. Ζει στο Ηράκλειο Κρήτης και εργάζεται ως καθηγητής Πληροφορικής.

Έχει δημιουργήσει την [Ανοιχτή Βιβλιοθήκη](#) και συμμετέχει στην εκδοτική ομάδα του λογοτεχνικού περιοδικού [Fractal](#).

Το τελευταίο βιβλίο του "[ΣΟΥΣΑΜΙ ΑΝΟΙΞΕ - 30 τρόποι για να απελευθερώσεις τη δημιουργικότητά σου](#)" κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Έσοπτρον.

[Διαβάστε περισσότερα στον ιστότοπο www.opensesame.gr >>]

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΔΕΝ ΒΙΑΖΟΜΑΙ
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΦΑΡΣΑΡΗ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ
ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΤΟΥ 2023 ΜΕ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΕΧΝΗΤΗΣ
ΝΟΗΜΟΣΥΝΗΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΤΕΧΝΟ
ΛΟΓΙΑΣ DALL-E ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ
MICROSOFT BING ΚΑΙ ΔΙΑΝΕ
ΜΕΤΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ
ΥΠΟ ΑΔΕΙΑ ΧΡΗΣΗΣ CREATIVE
COMMONS (BY-NC-ND) ΑΠΟ
ΤΗΝ ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

